DOMSTOLENS KENDELSE
23. marts 1995 *

I sag C-458/93,

angående en anmodning, som Pretura circondariale di Roma i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Mostafa Saddik,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 3, 9, 30, 37, 85, 86, 87, 88 og 90,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene F.A. Schockweiler, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann og P. Jann samt dommerne G.F. Mancini, C.N. Kakouris, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), G. Hirsch og H. Ragnemalm,

generaladvokat: M. B. Elmer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

* Processprog: italiensk.

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved kendelse af 24. november 1993, indgået til Domstolen den 7. december s.å., har Pretura circondariale di Roma i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 3, 9, 30, 37, 85, 86, 87, 88 og 90.

2 Ved den nationale retsinstans er der rejst tiltale mod Mostafa Saddik, der er marokkansk statsborger, for smugleri af 93 pakker udenlandske cigaretter af forskellige mærker, hvis oprindelse imidlertid ikke er oplyst.

3 Den nationale retsinstans har for det første rejst problemet, om de sanktioner, Mostafa Saddik kan pålægges for ikke at have betalt afgifter ved indførsel, er forenelige med fællesskabsretten. I forelæggelseskendelsen er det problem ligeledes rejst, om Mostafa Saddik også kan pålægges sanktioner for ikke at have betalt moms, idet der efter rettens opfattelse kan være tale om dobbelt påligning af afgift i strid med traktaten. Anmodningen fra den forelæggende retsinstans omhandler imidlertid alene tiltalen vedrørende den manglende betaling af afgifter ved indførsel.

4 Den forelæggende retsinstans har for det andet rejst det problem, om fællesskabsretten er til hinder for en ordning som det italienske statslige monopol for forarbejdet tobak, hvorefter videresalg i detailleddet uden for det autoriserede forhandlernet ikke er tilladt. Retten har dog bemærket, at der ikke er rejst tiltale mod Mostafa Saddik for ulovligt videresalg af tobaksvarer, men at der senere kan blive det.

5 Pretura circondariale di Roma har herefter forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

» Første spørgsmål:

Er artikel 25, 282, 292 og 341 i præsidentdekret nr. 43 af 23. januar 1974, hvorefter det er strafbart at indføre udenlandske varer, nærmere bestemt udenlandske forarbejdede tobaksvarer, til italiensk område uden at betale de skyldige afgifter, forenelige med Rom-traktatens artikel 3, 9 og 30?

Andet spørgsmål:

Er artikel 64 i lov nr. 907 af 17. juli 1942, med senere ændringer, hvorefter det er strafbart at overtræde en monopolordning ved at sælge varer, som er omfattet af monopolet, i strid med Rom-traktatens artikel 37, 85, 86, 87, 88 og 90?

Tredje spørgsmål:

Såfremt andet spørgsmål besvares bekræftende, er da lov nr. 907 af 17. juli 1942, med senere ændringer, forenelig med ovennævnte bestemmelser i Rom-traktaten, for så vidt som den ved en ordning med tilladelser begrænser den frie handel med varer og disses frie bevægelighed?«

6 Ifølge fast praksis kan Domstolen ikke under en sag efter traktatens artikel 177 tage stilling til, om en national bestemmelse er forenelig med fællesskabsretten. Spørgsmålene kan imidlertid forstås således, at Pretura circondariale di Roma anmoder Domstolen om at fortolke de artikler i traktaten, som omtales i spørgsmålene, således at retten kan afgøre, om de omtvistede nationale bestemmelser er forenelige med de pågældende fællesskabsretlige bestemmelser.

7 Det bemærkes endvidere, at den italienske regering, Irland og Det Forenede Kongerige i deres indlæg navnlig eller endog udelukkende er fremkommet med bemærkninger til, om de forelagte spørgsmål kan fremmes til påkendelse i realiteten.

8 Irland har anført, at det forhold, at der ikke i sagen foreligger beviser med hensyn til faktum, og navnlig, at der ikke foreligger nærmere oplysninger om de omtvistede varers oprindelse, i væsentlig grad begrænser medlemsstaternes mulighed for at bistå Domstolen ved sagens behandling, især med henblik på besvarelsen af det første spørgsmål.

9 Det Forenede Kongerige har bemærket, at selv om en overdreven formalisme bør undgås, er forholdet også det, at såfremt en præjudiciel anmodning ikke er tilstrækkelig klar med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for de spørgsmål, en national retsinstans forelægger, kan en medlemsstat ikke på fornødent grundlag udøve den ret til at indgive skriftlige indlæg, der tilkommer den i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen.

10 Den italienske regering har udtrykt tvivl om, hvorvidt de to første spørgsmål kan fremmes til påkendelse i realiteten. Den har tilsluttet sig Irlands og Det Forenede

Kongeriges bemærkninger og tilføjet, at det ikke er nødvendigt at besvare det andet spørgsmål, for at den nationale retsinstans kan træffe afgørelse med hensyn til de handlinger, tiltalte hævdes at have begået.

11 Ifølge Kommissionen er det første præjudicielle spørgsmål relevant og giver ikke anledning til problemer med hensyn til formaliteten. Men efter Kommissionens opfattelse er det med hensyn til de to øvrige spørgsmål mindre klart, om der er en reel sammenhæng med tvistens genstand.

12 Hertil bemærkes, at en opfyldelse af kravet om en fortolkning af fællesskabsretten, som er relevant for den pågældende nationale retsinstans, forudsætter, at denne klargør den faktiske og retlige baggrund for de forelagte spørgsmål eller i hvert fald redegør for de muligheder med hensyn til faktum, som danner grundlag for spørgsmålene (jf. bl.a. dom af 26.1.1993, forenede sager C-320/90, C-321/90 og C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., Sml. I, s. 393, præmis 6, og kendelse af 19.3.1993, sag C-157/92, Banchero, Sml. I, s. 1085, præmis 4, og af 9.8.1994, sag C-378/93, La Pyramide, Sml. I, s. 3999, præmis 14).

13 Som Irland og Det Forenede Kongerige med rette har bemærket, må det også understreges, at de i forelæggelsesbeslutningerne givne oplysninger ikke blot tjener til at sætte Domstolen i stand til at give hensigtsmæssige svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre interesserede parter mulighed for at afgive indlæg i henhold til artikel 20 i statutten for Domstolen. Det påhviler Domstolen at overvåge, at denne mulighed bevares, når henses til, at det i henhold til ovennævnte bestemmelse kun er forelæggelsesbeslutningerne, der meddeles de pågældende parter (jf. dom af 1.4.1982, forenede sager 141/81, 142/81 og 143/81, Holdijk, Sml. s. 1299, præmis 6).

14 Ganske vist har Domstolen fastslået, at kravet om, at den nationale retsinstans klargør den faktiske og retlige baggrund for de forelagte spørgsmål, i mindre grad

trænger sig på i tilfælde, hvor spørgsmålene er af rent teknisk art og gør det muligt for Domstolen at give en relevant besvarelse, uanset at den nationale retsinstans ikke udtømmende har redegjort for sagens retlige og faktiske baggrund (jf. dom af 3.3.1994, sag C-316/93, Vaneetveld, Sml. I, s. 763, præmis 13). Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag.

15 Det må fastslås, at forelæggelseskendelsen ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger til, at ovennævnte betingelser kan anses for opfyldt.

16 For det første er oplysningerne i forelæggelseskendelsen om de beslaglagte tobaksvarers oprindelse ikke klare. En sådan oplysning, som ville have gjort det muligt at udfinde de told- og afgiftsbestemmelser, som burde være bragt i anvendelse på varerne, er imidlertid nødvendig med henblik på en relevant besvarelse af det første spørgsmål.

17 Retten har for det andet anmodet Domstolen om at oplyse, om traktaten er til hinder for lovbestemmelser, hvorefter der pålægges sanktioner for overtrædelser af den italienske ordning om salg af forarbejdede tobaksvarer. Som Domstolen har fremhævet ovenfor i præmis 4, er der ikke rejst tiltale mod Mostafa Saddik for ulovligt videresalg af tobaksvarer, selv om den nationale retsinstans har bemærket, at dette vil kunne ske senere. Hertil bemærkes, at den samarbejdsånd, der er afgørende for, at den præjudicielle procedure kan fungere, indebærer, at den nationale retsinstans skal tage hensyn til den opgave, som Domstolen varetager, og som er at bidrage til justitsforvaltningen i medlemsstaterne og ikke at udøve responderende virksomhed vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål (jf. dom af 16.7.1992, sag C-343/90, Lourenço Dias, Sml. I, s. 4673, præmis 17, og kendelsen i La Pyramide-sagen, præmis 11).

18 Da oplysningerne i forelæggelseskendelsen således ikke tilstrækkeligt præcist henviser til de retlige og faktiske forhold, den nationale retsinstans har omtalt, eller er rent hypotetiske, kan Domstolen ikke give en relevant fortolkning af fællesskabsretten.

19 I medfør af procesreglementets artikel 92 må det herefter fastslås, at det er åbenbart, at de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt for Domstolen, må afvises.

Sagens omkostninger

20 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering, Irland og Det Forenede Kongerige samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, som Pretura circondariale di Roma har forelagt Domstolen ved kendelse af 24. november 1993, afvises.

Således bestemt i Luxembourg den 23. marts 1995.

R. Grass
Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias
Præsident